

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. srpna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku neúplnost, pokud nepřihlížel k obsahu spisu, podle něhož důkaz pravdy je prý nepřípustný, z čehož stížnost dovozuje, že nebylo lze ucházeti se o křivé svědectví u svědka, aha mohla přijíti v úvahu jeho výpověď jen o důkazu pravdy. Důvod, proč je důkaz pravdy v oné věci vyloučen, zmateční stížnost neuvádí; má-li snad na mysli, že v oné trestní věci jde o vinění z cizoložství, tedy z deliktu jen na soukromnou obžalobu stíhatelného aneb o vinění ze cti se dotýkajících skutečností ze života soukromého, jest připomenouti, že i při takovýchto deliktech podle §§ 489 a 490 tr. zák. není důkaz pravdy vyloučen vždy, nýbrž jen za určitých předpokladů, a že tedy podle toho, zda soud pojímá věc tak či onak, byla tu možnost výslechu svědka o pravdivosti vinění. Abstraktní možnost výslechu svědka tu tedy byla a tato možnost jest postačitelým předpokladem skutkové podstaty ucházení se o křivé svědectví. Jest tedy zřejmo, že rozsudek není stížen neúplností, činící jej zmatečným podle § 281 čís. 5 tr. ř., pokud se nezaobýval obsahem oněch spisů. I bylo proto zmateční stížnost zamítnouti jako zřejmě nedůvodnou ve smyslu § 4 čís. 2 novely k trestnímu řádu již v zasedání neveřejném.

Čís. 3721.

Vyžádání si trestního lístku obviněného jest úkonem vyšetřovacím ve smyslu třetího odstavce § 51 tr. ř.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1929, Nd II 173/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl podle § 64 tr. ř. v záporném sporu o příslušnost mezi krajským soudem v Jihlavě a krajským soudem v Táboře k projednání trestní věci proti Janu N-ovi pro zločin krádeže takto: Příslušným je krajský soud v Jihlavě.

Důvody:

Vyžádání si trestního lístku obviněného jest úkonem vyšetřovacím ve smyslu § 51 odst. 3 tr. ř.; vždyť účelem tohoto opatření jest jednak zjednatí potřebný podklad pro spolehlivé vyměření trestu a pro výrok o jeho podmíněném odkladu, kromě toho má však trestní lístek i důležitý význam pro právní kvalifikaci činu — na příklad podle § 179 poslední bod tr. zák. pro případ, o nějž tu jde — a nezřídka tvoří předchozí tresty i důležitou oporu pro důkaz o vině vůbec, poněvadž i z po-

vahy předchozích trestných činů lze usuzovati na pachatelství v případě jiném. Ze všech těchto úvah plyne, že se tento úkon týká trestného činu samého a že jest nesprávný názor krajského soudu v Jihlavě, pokud, vycházejí z předpokladu opačného označuje vyžádání trestního lístku jen za opatření vnitřní. Nesejde tu ani na tom, ve kterém období trestního řízení se může tento úkon státi, any i svědecké výsledky, o jejichž vlastnosti jako vyšetřovacích úkonů není pochybnosti, mohou se státi i po ukončení přípravného řízení, aniž tím pozbyly povahy vyšetřovacího úkonu. A domnívá-li se krajský soud, že opatření trestního lístku je úkonem přikázaným soudní kanceláří, neuvědomil si náležitě obsah předpisů § 317 a 318 jed. řádu, podle nichž tento úkon nepatří k samostatné činnosti kanceláře. Jest tedy jasno, že první vyšetřovací úkon byl předsevzat vyžádáním trestního lístku nařízeným okresním soudem v Třebíči dne 7. října 1929, a že jest proto dána příslušnost krajského soudu v Jihlavě podle § 51 (2) tr. ř.

Čís. 3722.

I když dlužníkovu předlužení, nanejmeně, je-li značné, jest závažnou skutečností pro posouzení platební neschopnosti, nedochází v něm o sobě tato náležitost skutkové podstaty podle § 486 čís. 1, 2 tr. zák. plného výrazu.

Pro pojem »neschopnosti platiti« se vyžaduje zjištění, že dlužník nemůže uspokojiti veškeré své věřitele zúplna v době přiměřené, t. j. v době, po kterou věřitelé dlužníka takového hospodářského postavení obvykle sečkávají a která je přiměřena zásadám poctivého a řádného hospodaření.

Má-li býti pro zjištění platební neschopnosti v tomto smyslu vzata v úvahu dlužníkovu předluženost, jest přihlížeti k tomu, o jaké dluhy šlo (o krátkodobé či o dlouhodobé, o hypotekární), a pokud v době, do které se klade vznik jeho nezpůsobilosti k placení (jeho vědomí o nich), bylo mu s placením počítati.

Vliv toho, že berní úřad vtělil na dlužníkovy nemovitosti daně ve značné výši a že tím byl jeho úvěr podlomen, na jeho platební neschopnost.

Kdy dlužník, přivodivši svou platební neschopnost úvěrními operacemi, zavinil to lehkomyšlným nebo nepoměrným užíváním úvěru?

(Rozh. ze dne 28. prosince 1929, Zm I 94/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 22. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.